

[Sigsgaard.]

ind end tidligere, men samtidig hævdes det, at arbejderne løn er gået ned; aktionærerne har altså strøget hele rationaliseringsgevinsten og måske mere til, de har beriget sig endnu mere på arbejderne og funktionærernes bekostning, og samtidig taler regeringen bekymret om de stigende lønninger. Man skulle ikke tro, at regeringen og regeringspartierne var klar over, at masser af mennesker får 400 kr. eller mindre i løn om ugen, at en mængde familier skal leve af et så lille beløb. Man skulle ikke tro, at regeringen var klar over, at f. eks. hele 82 pct. af de skatteansatte københavnere har en ansat indkomst på under 30.000 kr., og det ser selvfølgelig værre ud andre steder i det øvrige land. Regeringen burde interessere sig mere for de 82 pct. og mindre for de 18 pct. I stedet forsømmer regeringen ingen lejlighed til at opfordre de mange til at holde igen, til at spænde livremmen ind; mon ikke de mange spørger: til fordel for hvem?

Finansministeren nævnte også med beklagelse, at det stigende prisniveau udløste dyrtidsregulering af lønningerne; det var, som om der lå en beklagelse i det. Man antyder jo tit, at dyrtidsreguleringen er årsag til inflationen, men hvad er sandheden? Den dårlige dyrtidsregulering — for arbejderne er portionerne kun på 20 øre — betyder, at lønningernes købekraft forringes ved prisstigninger, medens profitten øges. Hvis de erhvervsdrivende vidste, at lønningerne fulgte helt med, at der altså ikke var ekstragevinst at hente, ville de nok være mere tilbageholdende med prisstigninger.

Man kan naturligvis sige, at da dyrtidsreguleringen er for dårlig, må den afskaffes, men det er efter min opfattelse noget forvovlet snak, for så vil lønarbejderne forhold jo blive endnu dårligere. Det selvfølgelige krav må være, at dér, hvor dyrtidsreguleringen er for dårlig, må den bringes i orden, gøres bedre. Afskaffelse af dyrtidsreguleringen kan kun være til fordel for

arbejdsgiverne, og det er afslørende, at statsministeren brugte sin tid på FTF's kongres til at prøve at overtale FTF til at forringe eller afskaffe dyrtidsreguleringen. Det var udelukkende at gå arbejdsgivernes ærinde, og det placerer ikke blot regeringen, men også det radikale venstre; som bekendt fik statsministeren en kold skulder ved den lejlighed.

Finansministeren sagde meget om, hvor mange penge der er brug for, og en del om, hvad de skal anvendes til. Det er naturligvis vigtigt, men det er jo heller ikke uinteressant, hvem der skal betale skatterne og afgifterne. Når man er klar over, at hovedparten af befolkningen ikke har meget at slå til siden med, men at der til gengæld også er nogle, der har rigeligt, så burde målet jo være næsten lige så simpelt som Robin Hoods: at tage fra de rige og give til de fattige. Det rimer bare ikke rigtig med systemet. Kapitalismen nægter at fungere, hvis de, der har kapitalen, ikke får mulighed for at berige sig; og det får de derfor også, fordi de står stærkest her i folketinget.

Det sidste eksempel oplevede vi i går, da regeringen fik gennemtruffet en lettelse af skatten på arbejdsfri indkomster. Provenuet af denne skat, den særlige indkomstskat, var i forvejen lille og dalede fra 1966-67 til 1967-68 fra 84 mill. kr. til 79 mill. kr. Bemærkelsesværdigt nok var der kun to af de mange skattearter, der gav ringere provenu i 1967-68 end i 1966-67; den anden var skatten på aktieselskaber, der gik ned fra 729 mill. kr. til 676 mill. kr. Den daværende regering mildnede altså luften for aktionærer, for folk med store arbejdsfri indkomster, og samtidig steg forbrugsskatterne fra 10 milliarder kr. til 11,5 milliarder kr., og de rammer som bekendt almindelige mennesker særlig hårdt. Denne usociale politik bliver selvfølgelig nu forstærket under den borgerlige regering. For det kommende år regner ministeren således med, at selskabsskatterne skal give 50 mill. kr. mindre end i indeværende år, fordi afskrivningsreglerne er ændret. Samtidig skal de almin-